ஓம்:

தத் சத்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ
சிந்தனை வி[illegible]

திருக்குருக்கி இந்திரபீடம்

கா[illegible]க்திர [illegible]ாமிகள் ஆதீனம்

ஸ்ரீ[illegible]

தண்டறை கப்பாரய ஆச்சாரிய [illegible]

மாணாக்கர்களில் ஒருவரும்

மதுரை, ஸ்ரீ மீனாம்பிகை பிரஸ் மானேஜருமாகிய

[illegible]. கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

மதுரைத் தமிழ் வித்வான்

ஸ்ரீ-நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்களால்

திருத்தம் பெற்று,

[illegible], ஸ்ரீ மீனாம்பிகைப் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1939.

ஓம்:

தத் சத்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ
சிந்தனு விளக்கம்.

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம்

கரபாத்திர சுவாமிகள் ஆதினம்

ஸ்ரீமான்

தண்டறை சுப்பராய ஆச்சாரிய சுவாமிகள்

மாணுக்கர்களில் ஒருவரும்

மதுரை, ஸ்ரீ மீனும்பிகை பிரஸ் மானேஜருமாகிய

எஸ். கந்தசாமி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

மதுரைத் தமிழ் வித்வான்

ஸ்ரீ-நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்களால்

திருத்தம் பெற்று,

மதுரை, ஸ்ரீ மீனும்பிகைப் பிரஸில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1939.

அறிவானந்த நெஞ்சறி வுறுத்தல்.

சொரூப நிட்டை—அக நிருவிகற்பம்.

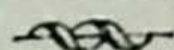
அழிவி லாதினிமை கருதி யொவ்வொருயி
ரடைய வேண்டுகலை நாடியே
ஒழிவி லாதமன மகிச மாதியதில்
உறைய வைத்து மறி வாளர்கள்
வழிய றிந்துவெளி யுருவடைந் துமுள
மதுதெ ளிந்துசுக முணருவார்
மொழிய வேதமிலை யாவு மெப்பொ ழுது
முழுது மோனநிலை நெஞ்சமே.

சகச நிட்டை—புற நிருவிகற்பம்.

வேறு.

சொல்லாப் பொருளுஞ் சொல்லும் பொருளும்
சொந்தப் பொருளு மிலை
கல்லாப் பொருளுங் கற்கும் பொருளும்
கல்விப் பொருளு மிலை
பொல்லாப் பொருளும் புகழும் பொருளும்
புன்மைப் பொருளு மிலை
எல்லாம் பிரமம் மெங்கும் பிரமம்
என்றும் பிரம மயம்.

முற்றிற்று.

ஓம்:
பரப்ரம்மணே நம:

மதுரை,	தண்டறை, ஸ்ரீமத்.
எஸ். கந்தசாமி பிள்ளை,	சுப்டராய ஆச்சாரிய சுவாமிகள்

வெண்பா.

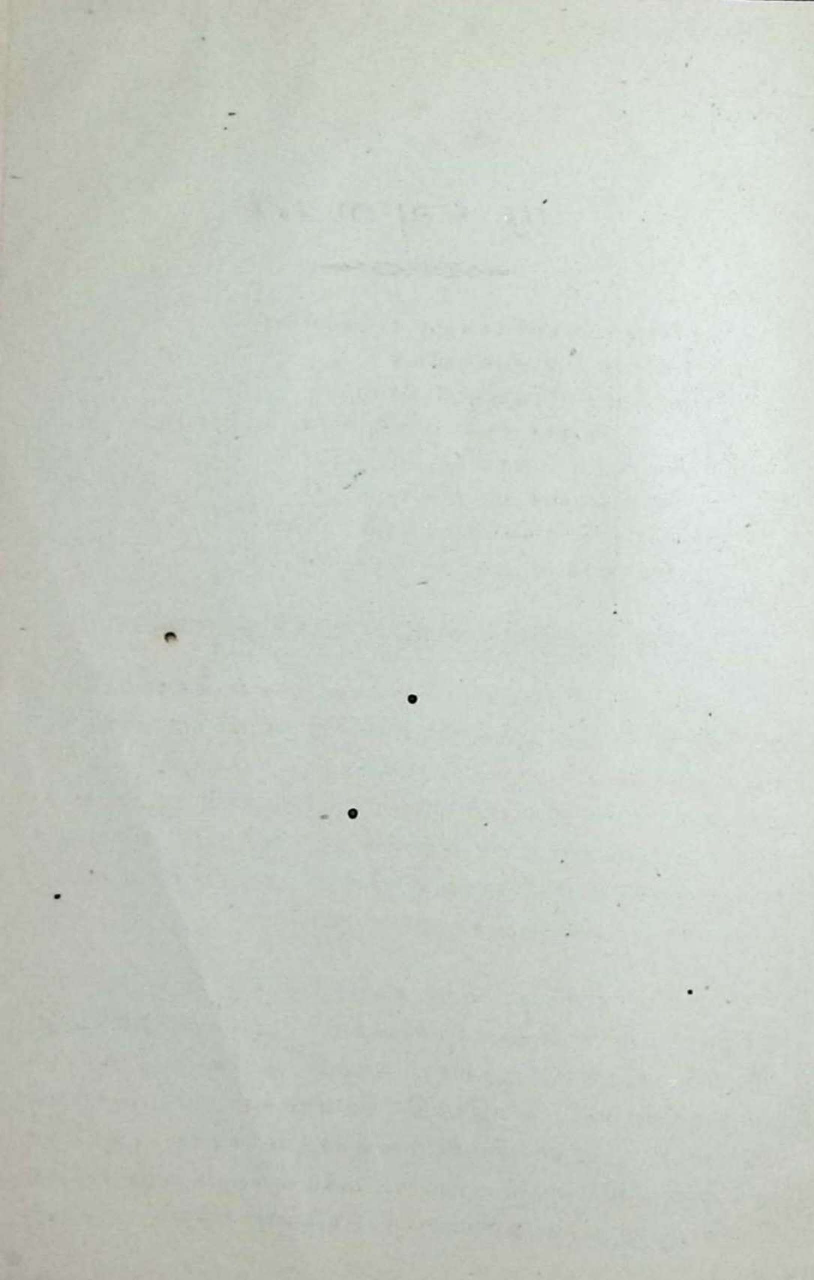
இன்னுருவா மென்னறிவை இச்சனனத் தேயுணர
என்னபுண்ணி யஞ்செய்தேன் எனகுருவே—பின்சென்மம்
வாரா வகையில் மறுபிறவி மாய்த்தெனது
தீரா விடும்பையைநீ தீர்.

பிரமகீதை—பிரகதாரணிய உபநிஷத்து

அவதாரிகை:—இந்த ஆன்ம தரிசனத்தினாலேயே துக்கங்கள் நீங்குமென்று கூறுகின்றார்.

மத்தமு றம்பிற விப்பகை மாளும்
முத்தியு முன்னிலை யாமுடி வில்லா
வெத்துய ருங்கெடு மின்பம தாகு
மத்துவி தத்தைய றிந்தவ ருக்கே. (5)

உ

ஓம் தத் சத்.

முகவுரை.

"காண்பானும் காண்பனவும் காட்சியும்வா
தனையுடனே கழலவிட்டுச்
சேண்பாவு காட்சித்த முதலொளியா
மச்சொரூபஞ் சிந்தை செய்வா
மேண்பாலா முள்ளதில தெனுமிரண்டி
னிடையெய்தி யிறவி லாதாய்
மாண்பான வொளிக்கெல்லா மொளியாச்
சொரூபத்தை மதித்தல் செய்வாம்."

என்ற, எசுர்வேத சாமவேத வாக்கியத்தின்படி,

உலகமும் உலகத்திலுள்ள சகல சங்கற்பங்களும் பொய் என நேதிகளைந்து ஆங்கே பூரணமாயிருக்கும் பாரமார்த்திய சுத்த சைதன்ய பிரமமே தானென்று பாவித்து அதில் ஐக்யமடைதலே ஜீவபரம ஐக்யம் என்பதுதான் ஆழிய கடல் போன்ற வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் ஏழேழு தலைமுறையளவும் பாடுபட்டு ஒருவன் பயின்று அளாவித் துளாவிக் கண்டறியும் அற்புத சித்தாந்தமாகும்.

இதனை நீண்டகாலமாக எமது சற்குரு திருத்துருத்தி இந்திரபீடம் சச்சிதானந்தசுவாமிகள் ஆதீனம் தண்டறை ஸ்ரீமான் சுப்பராய ஆச்சாரிய சுவாமி யவர்களிடத்து யாம் கற்றுக்கொண்ட சுருதியாதி சிரவணத்தாலும், பெற்றுக் கொண்ட உபதேசாதி நியமனத்தாலும் யாம் அனுபவித்துக் கண்டறிந்தாங்கு மற்றைய மக்களுக்கும் பயன்படுத்த வேண்டி முதலில் அறிவானந்த நெஞ்சறிவுறுத்தல் என்னும்

பெயரிய ஒருநூலையும், இதுபோது அறிவானந்த ஐக்யானுபவ சிந்தனை விளக்கம் என்ற இந்நூலையும் செய்யுள் வடிவமாக இயற்றி வெளியிட்டிருக்கின்றோம்.

இவற்றை யாம் செய்யுள் வடிவமாகச் செய்தோமாயினும் செய்யுளிலக்கண முறையுணர்ந்த தக்க ஓர் வித்வானிடத்துச் சேர்திருத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையும் அவ்வாறு செய்வதால் அநுபூதி விஷயங்களுக்கு ஒருவேளை அது முரணாக நேர்ந்துவிடுமோ என்கிற ஒரு அச்சமும் எமது மனத்தே அடிக்கடி தோன்றுவதுண்டு. ஏனெனில் பெரும்பாலும் "வித்வான்களுக்கு வேதாந்தம் கசப்பு; வேதாந்திகளுக்கு * வித்வத்வம் துவர்ப்பு" என்பது சரித்திரத்திலுஞ் சான்று காணத்தக்க சம்பிரதாயம்.

இவ் அச்சம் எம்மைவிட்டு அறவே நீங்குமாறு மதுரைத் தமிழ் வித்வானும் எமது மாபெரும் நேசருமான ஸ்ரீமான் நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்கள் எமது முன்னூலைத் திருத்தியளித்த வண்ணமே இந்நூலையும் திருத்தியளித்த பேருதவிக்காக எமது அன்பையே அவருக்கு ஆர்வமோடு திருப்பியளிக்க யாம் கடமை கொண்டுள்ளோம்.

வெண்பா.

ஏது மறியா திருமாந்து போய்த்தோற்ற
மீது மயங்கி மெலியுமெமை—ஆதரித்தும்
எந்நா லறியவைத்த எந்தைசுப்ப ராயருக்கே
இந்நா லரித்தாதும் ஈந்து.

இங்ஙனம்,
எஸ். கந்தசாமி பிள்ளை,
ஸ்ரீ மீனம்பிகைப் பிரஸ், மதுரை.

---

* வித்வத்வம்—இலக்கணப் பயிற்சி.

ஓம் தத் சத்.

நூற் சிறப்புப் பாயிரம்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைமை ஆசிரியர்

பிரம்மஸ்ரீ:திருநாராயண ஐயங்கார் சுவாமியவர்கள்

அருளியது.

வெண்பா.

வேதாந்த விற்பன்ன விக்வசுந்த சாமிபுகல்
நாதாந்த மிந்நூலை நான் பார்த்தேன்—பூதாந்த
ஆதி உணர்வெலாம் அப்பாலுக் கப்பாலாம்
சோதி உணர்வெலாம் தோய்ந்து.

தேன்றருகந்த சொற்பொலிவும் தேர்ந்த பொருட்பொலிவும்
வான்றருந்த செய்யுள் வகைப்பொலிவும்—ஆன்ற
உபநிடத மாகடலி னுட்புகுந்தாய்ந் தாங்கே
தபவுணர்வு கண்ட தமிழ்.

உ

ஓம் தத் சத்.

மதுரைத் தமிழ் வித்வானும், அத்வைத ஆராய்ச்சியாளரும்,
மதுரை எக்ஸெல்ஸியர் பவர் பிரஸ் மானேஜருமாகிய

ஸ்ரீ: நா. கிருஷ்ணசாமி நாயுடவர்கள் எழுதியது.

வெண்பா.

அத்வைத மெங்கே! ஆயுள் நமக்கெங்கே!
எத்தனைநாள் பார்ப்ப திருந்திருந்து?—சத்தாகும்
ஒன்றிதுநூல் பார்த்தாலே உண்மை உணர்ந்திடலாம்
அன்றேல் வருமோ அறிவு!

தன்னையறிந் துய்யவழி சாராமல் ஐயையோ!
என்னபுகழ் என்னபிழைப் பிதாகும்?—சொன்னேன்கேள்
எந்நூல் அறிந்திங் கிருந்தாலும் சற்றேநீ
இந்நூல் அறிமனமே இன்று

காற்றாடி போதுரிய காலமெல்லாம் போகவிட்டுக்
கூற்றாடி வந்தால் குளறுவதேன்?—சாற்றுகநீ
எங்கந்த சாமிபுகல் இச்சிந்தனாவிளக்கம்
இங்கந்த மாதியும்நீ இன்று.

எச்சிதா னந்தத்தை ஈங்கறியத் தேடினானே
அச்சிதா னந்தம் அறிந்ததினால்—சச்சிதா
னந்தமாய் எஞ்ஞான்றும் நானானேன் இச்சிறிய
இந்தநூல் ஒன்றால் இனிது.

அறிவ தறிந்தாங் கதுவிதுவென் றோடிப்
பிறிதிலதா மோர்நிலையைப் பெற்றேன்—நெறிசிறந்த
மீனாம் பிகைப்பிரஸார் வித்வகந்த் சாமி நல்லோன்
தானாய் உரைத்ததமிழ் சார்ந்து.

ஓம் தத் சத்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறிவானந்த ஐக்யானுபவ
சிந்தனு விளக்கம்.

கணபதி துதி.

கற்பனை யுலகைக் காணுமிவ் வறிவைக்
கணபதி யுருவமோங் காரத்
தற்பர நிலைபிற சச்சிதானந்த
சாட்சிமாத் திரமதாய்க் கரைக்கும்
கற்புத மாக விளங்குமென் னுணர்வி
லதீதமா யாழ்ந்துமே பணிந்து
நிற்பனெக் காலு நிலைதவி ராமல்
நிகழக வெளியெலாம் நிறைந்தே. (1)

சுப்பிரமணியர் துதி.

தோற்றுமிவ் வுலகைச் சொற்பன மென்றே
சுருதிகள் சொல்லிய வழியில்
ஆற்றலோ டென்னை யனுதின மாய்ந்தும்
ஐம்பொறி கரணங்க ளுடனே
சோற்றுரு வான தூலசூட் சுமத்தைத்
துன்பத்துட் டுன்பமென் றுணர்ந்து
போற்றியே குகனைப் புந்தியைக் கடந்து
புகழுவேன் மதிமலர் புனைந்தே. (2)

கடவுள் வணக்கம்.

உலகினை நனியாய்ந் துள்ளமுந் தேய்ந்தங்
குணர்வதாய் நின்றவொன் றினையே
அலகிலா வெளியா யருமறை முடிவாய்
ஆகமதா யதீதமாய் வணங்கிப்
பலபல வாகத் தோன்றிநின் றொடுங்கும்
பாவனை வாசனை யனைத்தும்
இலகுகந் தர்ப்ப நகரெனத் துணிந்தென்
இதையமே பரமெனப் பணிந்தேன். (3)

குரு வணக்கம்.

வேறு.

தோன்றுபொரு ளத்தனையு மாய்ந்து பார்நீ
துக்கசட மசத்தாகத் தோன்ற லாலே
ஆன்றவுணர் வானவெளி யொளியே நீநா
னெனதா னுன்னைநீ யுற்றுப் பார்த்தே
ஊன்றுவது நின்மனதின் வேலை யென்றும்
உயர்குருவாம் தண்டறைவாழ் சுப்ப ராயன்
சான்றதுவாய் நின்றுமெனக் குபதே சித்த
சச்சிதா னந்தபதந் தலைமேற் கொள்வாம். (4)

மகான்கள் வணக்கம்.

தன்னுள்ளே யெவ்வுருவுங் கண்டு கண்டு
தன்னையே யெவ்வுருவி னுங்கண் டாங்கே
அன்னியமொன் றணுவேனு மில்லை யென்றே
அனுபவித்த மநுபூதி கொண்டுள் ளத்தில்

மன்னுமதி தம்நிலவி யகமகிழ்ந்தும்
மாயமாம் விகற்பமெலாந் தவிர்ந்தெப் போதும்
உன்னியவவ் வானந்த வடிவாய் நிற்கும்
உளந்தெளிந்த பெரியோரென் னுளத்தில் வைப்பாம்.

அவையடக்கம்.

வேறு.

பேதைமை யான பிறப்பையே கடந்து
பெரும்பொரு ளுணர்வெளி யதனில்
சீதளமான சிந்தையோ டிலகும்
தெளிவினுட் கலந்தவான் றோர்முன்
பாதக மான வுலகினைக் கடக்கப்
பாடினே னதீதனூ லிதுவாம்
ஆதலா லென்னை யாதரித் தவர்கள்
அகமகிழ்ந் திருப்பர்கள் தாமே (5)

அதிகாரியும் பயனும்.

துன்பமா முடல்க ளொன்றுமே தோன்றாச்
சொரூபமே தனதுரு வாக
அன்புட னிகழு மானந்த மான
அருட்குரு சன்னிதி யதனில்
என்புதோ லுடனே யிருந்துமே வணங்கி
எனதுண்மை யாதெனத் தேர்ந்து
பின்பிறப் பென்னும் பேதைமை கெடவே
பேசுவோ னிதற்கதி காரி. (6)

நூல்.

அறுசீர் விருத்தம்.

தோற்று முலகைச் சோதிக்கின் சோதியறிவுந் துலங்கி விடும்
ஆற்ற லுடனே யவ்வறிவை அருமா மறையு மறைவதனுற்
போற்றுங் குருவு முபதேசம் புரிந்து மனதைத் தன்வசமா
யேற்றுங்கொண்ட படியாலே யெல்லா மாகி யிருப்போமே.()

கனவா முலகை யனுதினமுங் கண்டுகண்டு வருவதனுல்
கனவா முலகு மனுதினமுங் காணு நமையது காணுது
கனவா முலகு நம்மிடத்தில் கற்ப னையாய்த் தோற்றுவதால்
கனவா முலகு நானேநான் காணு மறிவே யென்னுருவம்.(2)

பாழு முலகை நாடோறும் பார்த்துப் பார்த்துச் சுகிப்பதனுல்
பாழு முலகு தினந்தினமும் பார்க்கும் நமையது பாராது
பாழு முலகை நாமறிவோம் பார்க்கும் நமையஃ தறியாது
பாழு முலகு அஞ்ஞானம் பார்க்கு மறிவே மெய்ஞ்ஞானம்.(3)

வேறு.

இருக்குமிவ் வுணர்வை இருக்குவே தத்தில்
இருப்பென வுணர்த்தியே யளித்தும்
இருக்குமிவ் வறிவைச் சிந்தனை செய்தும்
இன்புரு வாய்விளங் காமல்
இருப்பதா முலகென் றெண்ணியே நெஞ்சில்
இராப்பக லோய்வின் றி நைந்து
இருக்கின்ற தாலே பிரக்ஞானம் பிரம்மம்
இன்புரு வாகவே யுரைக்கும். (4)

அகமென வுடலை யாய்ந்துண ராமல்
அகங்கொண்டு திரிவதா லன்றோ
அகம்பிர மாஸ்மி யெனும்வே தத்தில்
அறைந்தது சிவகா ருண்யம்

அகமென லெதுவோ அப்பொருள் காண
அருட்குரு சன்னிதி யதனில்
அகமென லாரிவ் வுலகெனல் யாதென்
றடங்கியே கேட்டிட வேண்டும். (5)

வேறு.

சாமமறை முடிவிலே விளங்கும் ஞானம்
தத்வமசி யென்றுரைக்கும் பதமூன் றுரும்
ஓமென்ற பிரணவமே தத்வ மசியாகும்
உரைக்கின்றேன் உற்றுக்கேள் வாக்கி யத்தை
ஆமென்ற தத்பதமே ஈச னுகும்
அதற்கடுத்த துவம்பதமே சிவ னுகும்
நாமென்ற அசிபதமே ஐக்ய மாகும்
சற்குருவு மிப்படியே யுபதே சித்தார். (6)

ஆனதா லெல்லாமே பிரம்ம மென்றேங்
சுதர்வணமாம் வேதத்தி லுறைந்த தாலே
கானலே நீர்போலத் தோற்று தல்போல்
கற்பனையா முலகதனைக் கடந்துள் ளோங்கும்
வானுருவா முணர்வதனை மதித்தா ராய்ந்து
மகிழ்ந்துமே மறைவழியி லனுப வித்துத்
தானதுவா யெப்போது மிருப்ப தென்றே
சந்தேகந் தீர்ந்துநீ சாதிப் பாயே. (7)

வேறு.

அறிவாகிய பொருளே நிகம் அறையும் மறை தெளிவாய்
குறியில்குறி பொருளே யருட் குருநாத னுரைத் தார்
பிறிவொன் றற நிறைவொன் றதைப் பிழையொன் றறவுணர்ந்தே
வெறியாகிய வுலகங் கெடும் வெளியா கியே மகிழ்வாய். (8)

வேறு.

மனமொன்றை யாய்ந்து மறிவாய் நிறைந்த
மதியாய் விளங்கி யதுவே
நினைவொன்றி நின்று மறையாம லென்றும்
நிலையோ டிருந்து முழுதும்
கனவென் றுணர்ந்து மகமுந் தெளிந்து
கலையும் மறந்த குறியே
நனவென்று கண்டு பயமுந் தொலைந்து
நடுவா யமர்ந்து மகிழ்வாய். (9)

சமாதி.

மகிழ்வா யடைந்து குணமுங் கடந்து
மனமும் மிறந்த வெளியே
அகமென் றுணர்ந்து மறையும் புகன்ற
வமைவே மிகுந்த பொருளில்
சுகமா யிருந்து மயலுந் தொலைந்து
தொழிலேது மின்றி முடிவாய்
நிகழ்வான போது சகமும் மறைந்து
நினைவொன்று மின்றி யுணர்வாய். (10)

வேறு.

உலகுதன்னை யர்ய்ந்து மொருமுடிவி னின்று
முணர்வினில் மகிழ்ந்த படியே
பலகலை தெளிந்து கருவுரு கலைந்து
பரமகுரு சொன்ன வழியே
அலைமன மிறந்து சுகமது தெரிந்து
மகிலவுல கென்று மிலையென்
றிலகுமறி வேயுன் னுருவென நினைந்து
மிதயமத முழுந்தி யோப்வாய். (11)

வேறு.

ஓய்ந்தோய்ந் துணர்ந்து மொளியாய் விளங்கி
ஒருபோது மொன்று மிலையென்
ருய்ந்தாய்ந் கடங்கி யதீதம் விளங்கி
யாராலு மெட்ட முடியாத்
தோய்ந்தார்ந் தெழுந்த சுடரோ டிருந்து
தொடர்துன்ப மான கரணம்
மாய்ந்தான போது மனமே தெளிந்த
வாழ்வாக நின்று மகிழ்வாய். (12)

வேறு.

சாக்கிரத்துஞ் சொப்பனத்துஞ் சுழுத்தி யுள்ளுஞ்
சார்ந்துநிற்கு முணர்வொளியை நன்றாய் நோக்கிப்
பார்க்கின்ற நானதுவே சத்தாய்த் தோன்றும்
படபடக்க மனமதுவே மாயை யாகும்
தீர்க்கமுட னாய்ந்தாற் றெளிவாய்த் தோன்றும்
தெரிந்தாயா ரகமுடலென் றவித்தை சார்வார்
ஆக்கைகளா மூன்றையுமே நீக்கி நின்றால்
ஆனந்தம் நமதுதன்மை வடிவ மாமே. (13)

வேறு.

வெளி யாகிய வுணர்வா மதை விதிமா லரன் புகழ்வார்
அளவொன் றமில் பொருளே குறி யறிவே நம தருவென்
றளமே யக மதையாய் பவ ருணர்வா கவே திகழ்வார்
தெளிவா யது மிதுவா கவே தெரிவார் மதி யுடையார். (14)

மதியாகிய மனதை ஒரு மனதால் மன தினிலே
பதியாயக முகமாகவே பாரா மலே பார்க்கின்
இதினல் நம தறிவே யது வெனவே வெளி யிலகு
மிதுவே பதி யிதுநா னென விதுவீ டென திகழ்வாய். (15)

வேறு.

எனையொழிய வொன்று மிலையென நிகழ்ந்தும்
இலதுளது மான வெதுவும்
எனதுருவ மன்றி யிலையென வுணர்ந்தும்
இதையமதி லைய மறவே
அனியம திறந்த வறிவுரு வடைந்தும்
அழிவுளது மன்றி யகமாய்
இனிமையென நின்ற மனுபவம் விளங்கி
எலையதுக டந்து மொளிர்வாய். (16)

வேறு.

விதமுறு முளமே வெளியென வுணர்ந்த
விசேடமே யறிவென மகிழ்ந்து
திதமுறு நாளும் செகமதில் வாழ்ந்தால்
சேர்வது சிவன்முக் தியுமாம்
இதம்பெறு மிதுவே திறமறிந் திருக்கின்
ஈறிலா விதேகமுக் தியுமாம்
உதயமு மீறு மொன்றுமே யில்லா
உயர்பத நானென நினைவாய். (17)

உலகிலே நிகழு மெவ்வித மதமும்
ஊன்றியா ராய்ந்துமே பார்க்கின்
பலவித மான கொள்கையோ டிலகும்
பாவனை கற்பனை யதனல்
இலகுகற் பனைகள் பாவனை களையும்
எவ்விதம் நீக்குவ தெனிலோ
அலகிலா வுணர்வா லகமுக நோக்கில்
அழித்துமே யமைதியாய் வாழ்வாய். (18)

வேறு.

தேகமெனு முறுப்புகளைச் சேர்ந்துஞ் சேரா,
தேகியெனு முணர்வொளியை யோடி நாடி
வேகமதா யுள்ளுள்ளே யாய்ந்து மோய்ந்தும்
வெறுப்பில்லா வானந்தம் விளங்கு மட்டும்
மாகமதாய் மனவுருவை மாய்த்து நின்று
மாயைமுத லியாவையுமே நாச மாக்கி
ஏகவெளி யொளியான பரசி வத்தை
எப்போது மிருதயத்தில் வைப்பாய் நீயே. (19)

வேறு.

தனக்கென வுருவ மொன்றுமி லாத
சகபர முயிரெனத் தனிக்கும்
மனத்தினை யாய்ந்து மாகம தான
மாயையைக் கடந்துமே திகழுந்
தனத்துநின் மயமாந் தற்பர மான
சாட்சியாய்த் தனித்துமே நிற்கின்
அனைத்தவத் தையுமா ரோபம தாகி
ஐயமி லாளந்தெளிந் துணர்வாய். (20)

வேறு.

உளமே தெளிந் துணரில் முழு துலகும் பர முயிரும்
வெளியா கவே திகழும் மதை வேதங் கொடு பார்க்கின்
வளமா மிது சரியா கவே மயல்போம் நின துள்ளில்
அளவும் பத மதுவை யமில் அடைவே முடி வாகும். (21)

வேறு.

முடிவே யுணர்ந்த வழியே தெளிந்து
முழுதும் மடைந்த பொழுதே
படிமீ திருந்து தொழிலே புரிந்து
பவமே கடந்த நிலையில்

உடலே மறந்து மொளியே நிறைந்து
முயிரே துறந்து பெயரா
நிடமே துணிந்து மிதுவென் றுணர்ந்து
மினிதாக நின்று வாழ்வாய். (22)

இனிதான வாழ்வு மெனையன்றி வேறிங்
கிலையென் றுணர்ந்து நிடமாய்
நனவோ டிருந்து மொழி யாமை யான
நலமே மிகுந்து முடிவில்
மனதான ரூபம் வெளியாய் விளங்கி
மகிழ்வா யடைந்த நிலையில்
கனவான தூலம் மறைவோ டிருந்த
கணமே முடிந்த சுகமாம். (23)

கணமே மடிந்து வருபோது மின்பு
கருவில் நுழைந்து வெளியே
அணுவாய் மிருந்து பெரிதாய் வளர்ந்தும்
அருளாய் நிகழ்ந்தும் பொருளாய்
உணர்வாய் மகிழ்ந்து முலகுங் கலைந்திங்
குளமுந் தெளிந்த முடிவில்
துணிவாக நம்மை யொளியென் றுணர்ந்து
சுகமா யமைந்து வாழ்வாய். (24)

வேறு.

எவ்வுலகு மெவ்வுயிரு முற்று மாய்க்கால்
என்றுமே துன்பமல்லா லின்ப மில்லை
எவ்வுருவு மெவ்வின்பும் மாயை யாலே
என்றுமே கற்பனையாய்ச் செய்த தாகும்
எவ்வினையு மெக்காலும் பொருளே யில்லை
இருப்பதுபோற் றோற்றியனு பவிப்ப தாலே
எவ்வுயிரு மெப்பொருளு மாய்ந்து பார்க்கில்
இவ்வுலகு நீண்டகன வென்றே பார்ப்பாய். (25)

எப்பொருளைத் தன்மைத்தா யினுமப் பொருளை
இல்லையல வென்றேகி இனிமை யான
மெய்ப்பொருளைக் கண்டுணர்தாங் கறிய வேண்டும்
மேதினியி லெப்பொழுதுந் தெளிவாய் நின்று
பொய்ப்பொருள்க ளுள்ளத்திற் றூக்கத் தாக்கப்
புந்தியதைப் பற்றுமற் றடுத்துக் கொண்டு
சிற்பொருளை யனுதினமும் பழகி வந்தால்
செம்பொருளா மைக்யபதஞ் சேரலாமே. (26)

செம்பொருளா மைக்யபதஞ் சேர்வ தாலே
செகமதிலே பேதமையாம் பிறப்பே யில்லை
உம்பர்களு மப்பதத்தைத் துதித்துக் கொண்டே
உடல்பொருள்க ளாவியெல்லா முமதே யென்றும்
எம்பெருமான் பிரமாவின் பாதம் வீழ்ந்தும்
எங்களுடை யுண்மையுரு வுரைப்பா யென்றே
தம்பெருமை காண்பதற்கே தபித்தா ரென்றும்
சாற்றும்பிரம்ம கீதையிந்தச் சகத்தோர்க் கெல்லாம். (27)

கீதைகளு முபநிஷத்தும் பாஷ்யங் கூடிக்
கேட்பதே பிரஸ்தானத் திரயமென்று
வேதாந்த வாக்கியமா யான்றோர் சொன்னார்
வேட்கையொழிந் திந்தமகா வாக்கி யத்தை
விதமுடன் சற்குருதாள் வணங்கி யேத்தி
விரும்பியே பொறிபுலன்க ளொடுங்கி நின்று
போதகன்முன் னையமறக் கேட்டு ணர்ந்து
புந்திதெளிந் துலகில்விளை யாடு வாயே. (28)

விளையாட்டே யிவ்வுலகம் வேறொன் றில்லை
விசுவாதி விராட்டுமுத லியதெய் வங்கள்
விளையாடு மிடங்களுமிப் புரமொன் றாகும்
விதம்படுமித் தெய்வங்கள் வேறு மல்ல

விளைவொன்று மில்லாத வறிவா மொன்றே
வேறுபடும் பகுதியினல் பலதெய் வம்போல்
விளையாடுந் தொழிற்குணத்தை யாய்ந்து நோக்கி
வித்தையினு லுலகில்விளை யாடு வாயே. (29)

வித்தையென்றுற் பலபலவாம் வித்தை யல்ல
வேதமதில் முடிவாகச் சொல்லும் பிரம
வித்தையே நமதுள்ளம் விளக்குஞ் சோதி
விரியுங்கால் பலபலவாய்த் தோன்றும் பிரம
வித்தையே யொடுங்கும்போ தொன்றுந் தோன்று
விரிவொடுக்க மிரண்டையுமே யாய்ந்து பிரம
வித்தையே சத்தையெனத் திடமாய்க் கொண்டு
விளம்பிநி யுலகில்விளை யாடு வாயே. (30)

விளம்புகிற எவ்வுலகு மெப்பி றப்பும்
வெறுப்புளிருப் புடனென்று மிருப்ப தாலே
வளர்ந்சிறந்த நமதுள்ளஞ் சாட்சி யாகும்
மாறுகக் றுேன்றுவதே தான்ப மாகும்
களங்கமிலாப் பிரமமதே யினிமை யென்று
கருத்தினிலே சுருதிகுரு சோதனையோ
டளவையெலாங் கடந்தவனு பவத்தில் நெஞ்சை
அழுத்தியே யுலகில்விளை யாடு வாயே. (31

அழுத்தமாய்ச் சுருதிகுரு வனுப வத்தா
லாய்ந் தாய்ந்து மனுவணுவாய்த் தேய்ந்த மேலே
பழுத்தமனம் பரவெளியிற் பற்றிப் பாய்ந்து
பார்க்குமிடம் நினைக்குமிடம் பரமே யாகி
வழுத்துலகுங் கற்பனையா மாயை யென்று
மதியுணர்வை விடாமலே விட்டு நாளுஞ்
சுழுத்தியிலே யிருப்பதுபோல் நனவி லெங்கும்
சுகமாகி யிருந்துவிளை யாடு வாயே. (32)

சுகமாகி யிருப்பதற்கே யெல்லோ ருள்ளந்
தொழிற்பட்டே யோயாம லலைந்து கொண்டு
மகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்திருந்து
வாணாள்மட் டரத்துமே நிகழ்வ தாகும்
ககனத்திற் றொழிற்பட்டுக் கொண்டி ருக்கும்
காற்றுருவ மசைவான் தோற்றம் போல
அகமென்னும் பிரமத்தில் மாயை யான
அசைவுலகா மென்றுவிளை யாடு வாயே. (33)

அசைவுலகை யாய்ந்தாய்ந்து முடிவி லொன்று
மசையாத வுணர்வொளியே நான்தா னென்றும்
உசாவுதலோ டிசைந்துமனந் தெளிந்து நாளும்
உறுதிபெறுந் திடமுடனே யையம் போக்கிப்
பசையற்ற பொய்ப்புலனும் பற்றை நீக்கிப்
பரமென்னுந் தன்னுருவைப் பார்த்துப் பார்த்துத்
திசைமுகனுஞ் சொன்னபொருள் சரிதா னென்று
திருப்தியாய் நின்றுவிளை யாடு வாயே. (34)

திருப்தியா யெப்போதும் வாழ்ந்து கொண்டு
செகமதிலே மோட்சயிச்சை யுடைய வர்க்கு
கருத்திலே கீழ்நிலையின் றுயரமெல்லாங்
காட்டியே மேல்நிலையின் சுகத்தை நன்றாய்ப்
பொருத்தியே யுள்ளத்தி லையம் போக்கிப்
புடைபெயர்தல் கெடும்வண்ண முபதேசித்தும்
ஒருத்தனாவுஞ் சிந்தையினிற் பற்றா தாகி
உள்ளபடி யுலகில்விளை யாடுவாயே. (35)

வேறு.

உளமே பொரு ளுதியா திது ஒருகாலமு மசையா
தளவொன் றுமில் மறையா மலே தனிநின் றதை யுணர்வாய்
வளர்வா யனு தினமே யதில் மனதின் சுக மழியா
விளையா டுக மகிழ்கொண் டுநீ விளையாகிய வுலகில். (36)

வினையால் வரு முலகே யுயிர் விளையா டிட மாகும்
இனிதென் றிதை மனதோ டட னிரவும் பக லோயா
தனிவிட்டதை யுணரா மலே தனுவோ டுழல் கின்றாய்
வினையொன் றுமில்மனதோ டடன் விளையாடுவா யுலகில்.(37)

வேறு.

எந்தப் பொருட்கு முள்ளுள்ளே
இருந்து விளங்கு மறிவுதனைச்
சொந்தப் பொருளென் றெப்பொழுதுஞ்
சோதித் துணர்ந்து முறுதியுடன்
அந்தப் பிரமம் நானேயென்
றனந்த சனனங் களிற்செய்த
புந்திக்குகந்து மகிழுவது
புனரா விரியாப் பதமாகும். 38)

வேறு.

உடலாதி கரணமுத லெவ்வொன் றுத
உணர்வாலே யிதுபொருளன் றன்றே நேதி
மடல்மடலாய்த் தத்துவத்தைப் பிரித்துள் ளோங்கும்
மணிப்பொருட்கு மரணம்வரு மெனப் பயந்து
இடுகிடுவென் றஞ்சிமிகக் கலங்கு மென்னைக்
கிஞ்சிக்ஞ சிவன்நீ யல்ல வென்று
படம்போல விளங்குமுனைப் பார்ப்பா யென்று
பரமகுரு சுப்பராய னுபதே சித்தார். (39)

பார்த்தபோ தென்னையனு தினமு மாய்ந்து
பரமகுரு சொன்னதிரு வேத மெல்லா
மோர்த்துள்ள முள்ளதுணர்ந் துரைத்த தாலே
உணர்வுருவ மயமன்றி யயல்வே றில்லை

தேர்த்தனிலே யிருந்துபோர் செய்ய வந்து
தியங்கியே வில்லதனைக் கீழே வைத்த
பார்த்தனுக்குப் பகவானன் றுபதேசித்த
பகவத்கீ தையினுண்மை பார்த்துக் கொள்வாய்.()

வேறு.

கீதையை யுலகிற் கொலைநூ லெனவே
கேட்பவர்க் குணர்த்திநல் லறிவின்
பாதையை மறைத்துப் பார்க்கின்ற வுருவிற்
பாசத்தை வைக்கும்பே தையர்காள்
சோதனை செய்தே சுகமதை யளிக்கும்
சுத்தவே தாந்தநூ லதுவாம்
பேதையை விடுத்துப் பெரிதும் நீயாய்ந்து
பேரின்ப முற்று வாழ்குவையே. (41)

வாழ்வதில் அழியா வாழ்வையே யாய்ந்து
மற்றுள வாழ்வெலா மாயம்
வீழ்வெனத் திடங்கொண் டிருந்துமே என்றும்
மிகுந்துள வெளிதனை விரும்பி
ஆழ்வதே நோக்கி வகம்புற மின்றி
அமைதியோ டொடுங்கியே நின்றால்
தாழ்விலிவ் வுலகஞ் சித்திரம்போலத்
தன்னிலே தோன்றுமெய் போதும். (42)

தோன்றுவ தெல்லாஞ் சித்திர மென்னச்
சிந்தையி லனுபவ மெழுந்தால்
கான்றசோ றெனவே நாமரூ பத்தைக்
கற்பனை யாகவே மதிக்கும்
ஆன்றதா மறிவை யகமுகம் பார்க்கின்
ஆனந்த மாகவே விளங்கும்
ஊன்றியே யுணர்தி யுளத்தினி லையம்
ஒன்றுமே யிலாதினி வாழ்வாய். (43)

வேறு.

ஒன்றான வுணர்வெளியை நாடி நாடி
　　உளத்திலெழுங் கற்பனைக ளியாவு மாய்த்துக்
குன்றாமல் விளங்குமந்த வொளியைத் தானே
　　குருவருளா லனுபவத்தி லாழ்ந்து மேலுஞ்
சென்றதையும் வருவதையுங் கவனி யாமல்
　　திரிபுடிகள் தோன்றினுமே திடமாய்க் கண்முன்
நின்றதையே யனுபவித்துக் காலம் போக்கி
　　நிற்பதுவே சீவன்முக்தர் நிலைமை தானே. (44)

சீவன்முக்தர் நிலைமையே முமுட்சு வெல்லாந்
　　திடமாகச் சுருதிகுரு வனுப வத்தாம்
சிவரவ ருள்ளத்து மாய்ந்து நோக்கிச்
　　சிறப்புறுத லுறுதியென லையந் தீர்ப்பாய்
சிவனென்ப துணர்வன்றி வேறே யில்லை
　　செகமாக வுதித்தொடுங்கி நிற்கும் போது
சிவனென்றும் பரமென்றுங் கற்பித் தார்கள்
　　செப்பும்மா யாவாதப் பேய்கள் தாமே. (45)

வேறு.

மாயாவாதந் தாங்க ளென மதித்தா ராய்ந்து தெளியாமல்
பேயாய்த் திரிந்து மிவ்வுலகில் பிரியா திருக்கு மொருபொருளை
வாயால் வேறு வேறெனவே மயங்கி வழுத்தும் மதியிலர்தாம்
தியாம் பதவி முக்தி களில் திரிந்தும் சுழன்றும் வருவாரே.()

சுழன்று திரியுங் காற்றது போல்
　　சுகம்போற் றோன்றும் பதவிகளில்
உழன்று களிக்கு மிவ்வுயிர்கள்
　　உணர்வாந் தன்னை யறியார்கள்

எழுந்து விளங்கி யொடுங்குமன
　　மிதயா காச வொளிதனிலே
அழுந்தி யிருக்கு மதியாளர்
　　அகமென் றிதனை யறிவார்கள். (47)

வேறு.

அறிவாளர் தங்க ளகமென்று கண்டிங்
　　கறிவாய் நிறைந்த வுருவே
பொறிவாயில் நின்று முலகாய் விளங்கிப்
　　புதிதாய் மகிழ்ந்த மனமாம்
பறியாகி யாகி முழுமோச மான
　　பலவாய் மயங்கி யுடலில்
வெறியோடு கூடி யதிலே யழுந்தி
　　விவகார மாகி நிகழும். (48)

நிகழ்கின்ற விந்த விவகார மான
　　நிலைபோல் விளங்கு முலகைச்
சுகமென்று நம்பித் தெரியா திருந்து
　　துயரே யடைந்த துயிரே
அகம்பிரம மென்ற எசுர்வேத வாக்யம்
　　அறையுந்தன் னுருவை முடிவில்
மிகமாயை யென்று மதியாற் றெளிந்து
　　விளையாடி யுலகில் மகிழ்வாய். (49)

வேறு.

பெருக்கான சுருதியினாற் பிரபஞ் சத்தைப்
　　பிரித்துமே காரணகா ரியமா ராய்ந்தும்
செருக்கான மனமாயை யெல்லாம் நீக்கித்
　　திடமாக மெய்யறிவை யப்பா சித்தும்

ஒருக்காலு மொருபொருளு முண்மை யாக
உள்ளமதில் வையாம லுறுதியோடு
திருக்கான நமதுருவம் பரமே யென்று
தெளிவாகி யிருந்துவிளை யாடு வாயே. (50)

ஆடுவாய் மமதைமுத லெல்லாம் போக்கி
அகம்புறமாய் விளங்குமது சொரூபம் நோக்கித்
தேடுவாய் தன்னாலே தன்னிற் றன்னைத்
தேகாதி தத்துவமாம் பாசை நீக்கிப்
பாடுவா யுளம்விளங்கி யெல்லோ ருள்ளும்
பரம்பொருளு மெவ்வுயிரும் நானே யென்று
நாடுவாய் குருவருளை வாழ்வாய் நாளும்
நாடுகா டெனும்பேதம் நமக்கின் றாமே. (51)

நாடென்றுங் காடென்று மொன்று மில்லை
நமதறிவில் விளங்குவதால் நாமே யாகும்
வீடென்ற வேதமே யுள்ள மாகு
மெய்பொருளு மெக்காலு மாய்ந்து பார்த்துத்
தேடுவதே நம்முடைய மனதின் வேலை
கிரிசியமாந் தோற்றமெலாம் நம்மை யாய்ந்து
நாடவே முடியாதெப் படியென் றாலோ
நம்மறிவில் மறைந்தோடிப் போவ தாலே. (52)

மறைந்தோடிப் போவதென்று ளர்த்த மென்ன
மாயமா யனுபவத்தோ டிருப்ப தாலே
அறைந்தததே வேதமெலா மித்தை யென்றிங்
கனுபவத்தோ டிருந்தாலு மாய்ந்தா லில்லை
சிறந்தருக் வேதத்தி லெழுதி வைத்த
தெளிவுணர்வை யெடுத்தவுடல் மறைவ தன்முன்

நிறைந்தபரி பூரணமாய் உனதோ ருள்ளம்
நிகழ்ந்தையம் நீங்கியே வாழ்கு வாயே. (53)

நீங்கியே பிறப்பிறப்பிங் கொன்று மில்லா
நித்தியமாய்ச் சத்தியமா யினிமை யாகி
ஓங்கியே மனவாக்குக் கெட்டா தாகி
ஒளியாகி வெளியாகி யுள்ள தாகி
ஆங்கிதுவே யதீதபத மாகி யென்றும்
அழியாம லிருந்தபடி யிருப்ப தாகி
வீங்கியவிச் சாசத்தி யிறந்த காலை
விரிந்தமன மிறப்பதுவே மோட்சந் தானே. (54)

மோட்சமது மையத்தி னின்று நீங்கி
முழுதுமே தெளிந்துலகு விளையாட் டென்று
காட்சியெலாங் கண்ணென்று கரைத்துக் காட்டிக்
காண்பவர்க்கு மையமிலா தெடுத்து நாட்டி
மீட்சியிலாத் தற்பதத்தைக் கருணை யாலே
வெகுவிதமா மபவாத யுக்தி யோடு
மாட்சிமையே யளித்துநிதம் மகிழ்ச்சி யோங்க
வாழ்வதுவே நம்முடைய மகிமை தானே. (55)

மகிமையெனல் பெரியோர்கள் வழியே யல்லால்
மற்றொன்று மிவ்வுலகி லினிமை யில்லை
அகிலமெனு மனுபவத்தை யாய்ந்து பார்த்தா
லவ்வளவுந் துன்பமன்றி யின்ப மில்லை
பகலென்று மிரவென்று மாறி மாறிப்
பாவனைசெய் தேசுகித்தும் பலனொன் றில்லை
இகமென்றும் பரமென்று மயங்கி யேங்கும்
இம்மாயைக் குள்ளடங்கி யிருப்ப தாமே. (56)

இம்மாயைக் குள்ளடங்கி யிருப்ப தாலே
இருக்வேதம் பிரக்ஞானம் பிரம மென்றும்
அம்மாயை நசிப்பதற்கும் எசுர்வே தத்தில்
அகம்பிரம்ம வநுபூதி காட்டிற் றன்றோ
மும்மையினு மதுவேநீ நீயது வாம்
முழுதுணர்ந்து தத்துவமசி வாக்கி யத்தை
மைம்மாயை கடந்துமே விளங்க வென்று
மதித்துபதே சஞ்செய்து மகிழ வைக்கும். (57)

மகிழுவே முமுட்சுவெலா மதர்வ ணத்தில்
மறைநான்கு மொன்றையே வுரைத்த தென்றும்
சகவுல கெல்லாமே மித்தை யென்றுஞ்
சார்ந்துபார்த் தணுவணுவாய்த் தேய்ந்து ஞானக்
ககனமாய் மிஞ்சுவதா லெல்லாம் பிரமங்
காட்டினதால் சந்தேக மெல்லாம் நீங்கி
அகம்பிரமஞ் சகம்பிரம மனைத்து மென்றும்
அறைந்ததிறை லெப்பொழுது மைய மில்லை. (58)

அறைவதெலாஞ் சரியெனவே கொள்வ தற்காங்
கருட்குருவின் சன்னதியில் வணங்கி நின்று
சிறைகிடக்கும் நானுமென் றிதனை யாய்ந்து
தெளிவான வேதாந்த வனுப வத்தால்
குறைவொன்று மில்லாத வாழ்வெ னக்குக்
கூடும்வகை சொல்லுமென்று குறிப்பாய்த் தானே
மறைவாக நில்லாமல் நேரே கேட்பின்
மனமகிழ்ந்து சற்குருவு முரைப்பார் தாமே. (59)

சற்குருவு முரைத்தபொருள் தனித்துக் கேட்டுச்
சாதுசங்கப் பழக்கத்தால் மனனஞ் செய்து

தற்சொருபம் வெளியாகித் தெளிவு மாகிச்
சத்தானு வித்தமுதல் சமாதி யாறும்
அற்புதமென் றகம்புறம்நிர் விகற்ப மாகி
அனைத்துமே சங்கோச விகாச மென்றுங்
கற்பனையா மாயையென் றுங் கண்டு ஞானக்
ககனமென்றே திடங்கொண்டு நீடு வாழ்வாய். (60)

வேறு.

உலகொன்றில துணர்வொன் றுள
துயர்வொன்றிய ததன்மேல்
சனனங்களை மனனங்கொடு
சதிசெய்துள மகிழ்வாய்
இலதொன்றொரு பொருளொன் றிலை
எனையன்றியில் நிகழ்வும்
அலவென்றக லொளிகொண்டுள
மதில்வையனு தினமும். (61)

பயமொன்றிய மனதின்துயர் களுமென்றமி ழியும்
மரணங்கொடு கவல்தந்திடு சனனங்கொடு விங்ஙன்
உருவங்களி லுழலும்மன தினிதென்பது மருவா
தரிதின்றிய வுணர்வொன்றதை அகம்வையனு தினமும் (62)

வேறு.

பிறவிபுகுந் துழல்கின்ற வுயிர்க ளெல்லாம்
பேதைமையென் றேமறைக ளுரைப்ப தாலும்
அறிவுடையோ ரனுபவித்து மெழுதி வைத்த
அருள் நூலின் கருத்துமதா யிருப்ப தாலும்
பொறிபுலன்க டேய்ந்தொடுங்கி யேக மாகப்
போவதே யெந்நாளு மழியா வின்பம்

சூாிகடந்த விவ்வின்பம் நாட்கள் தோறுங்
குன்றுமற் றுயிலிலனு பவிக்கின்றாரே. (63)

குன்றுமற் றுயிலிலனு பவிக்கு மின்பம்
கூறவோ ரெங்குமிலை யதனை லாங்கே
என்றுமே யழியாம லிருக்கும் நம்மை
எப்பொழுதுஞ் சத்தமாத் திரமாய்ப் பார்த்தும்
ஒன்றுமே யதற்குவே றாக வில்லை
உதித்தொடுங்குந் தோற்றமெலா மாய்ந்து முன்மை
அன்றெனவு மின்றெனவு மோய்ந்தும் நாமே
அழியாமல் விளங்குவதால் நாமே யின்பம். (64)

நம்மையன்றி யெப்பொருளு மிருக்கு மானல்
நாமனுபவிக்கவினை செய்ய வேண்டும்
இம்மையினு மறுமையினு மெவ்விடத்தும்
இருப்பதுபோற் றிகழின்ப மியாவு மின்று
மும்மையினு மோரணுவும் பொருளே யில்லை
முன்னுளபோற் றோற்றமனே ராஜ்யந் தானே
எம்மையினு மிப்படியே விளக்க மானல்
எல்லாமு மெப்பொழுது மின்ப மாமே. (65)

இன்பமே யெனதுருவ மாவ தாலே
என்னிடத்தி லென்வினையே யென்னை மறைத்துத்
துன்பமதை யினிமையாக் காட்டி மாயை
சுழல்கின்ற பிறவியிலே யழுத்திற் றன்றோ
அன்புடனே தண்டனைவாழ் சுப்ப ராய
னருள்ஞான தேசிகனே யென்முன் வந்து
சின்மயமா முன்னுடைய நிசசொ ரூபம்
சிந்தையிலே யனுபவித்துத் தெளிவா யென்றார்.!)

தெளியநிட்டை கூடிசிந்தை யோய்ந்த போது
செகசிவ பரங்களெலாம் பாழாய்த் தோன்றி
ஒளியுணர்வா யகமுகமா யுள்ளே யாய்ந்தாய்ந்
துற்றுப்பார்த்தேன் சுகமாய் நின்றேன் யானே
வெளிமுகமாய் விழித்துலகு மறிவாய்க் கண்டேன்
வேதம்விதித் ததுஞ்சரிதா னென்றேன் ஆசான்
களிசுருமா காமியசஞ் சிதங்களெல்லாம்
கழிந்துபிரா ரத்தமனு பவிப்பா யென்ருர். (67)

நிரபிரா ரத்தமனு பவிக்கும் போது
திகழ்வெளியா மைம்பூத மில்லா மோன
பிரமவித்தாய் வரன்வரியான் வரிட்ட னெல்லாம்
பிறப்பிடமா மித்தனைக்கும் வேறு மாகி
அருவுருவா யுணர்வொளியா யதற்கப் பாலாய்
அபவாத மாரோப மென்று சொல்லும்
விரிவொடுக்க மென்றுமே தோன்ரு தான
விதேகமுத்தி நிலையடைந்து வாழ்வா யென்ருர். ()

இந்தநிலை யென்குருதா னென்னை யென்னி
லிருப்பதையே சுருதியுத்தி தோன்றக் காட்டிச்
சொந்தநிலை யாக்கிவைத்து மென்று மென்னைச்
சுயம்பாகத் துலக்கிபிடர் விலக்கா விட்டால்
பந்தமதி மெழுந்திசந் தேகந் தீராப்
பலசன்மங் களிற்சுழன்று பரத வித்து
மந்தமதி தெளியாமல் மதிம யங்கி
வாடியே யெழுபிறப்பிற் றிரிவே னையோ. (69)

ஐயையோ இறந்தவுயிர் எங்கே யென்றிங்
காராய்ந்து மறிபவர்க ளெங்கு மில்லை

ஐயையோ இருக்குமுயி ருடல்நா னென்றே
ஆசைவைத்துத் தெளியாமற் சாகின் றார்கள்
ஐயையோ இனிப்பிறக்கின் றவர்க ளெல்லா
மாராய்ந்தா லிருக்குமிடம் விளங்க வில்லை
ஐயையோ மனிதவுட லெடுத்துந் தன்னை
அயாமல் மகிமயங்கி யழிகின்றாரே. (70)

ஆய்ந்துலகு சிவபரந் தூச்ச மென்றே
அருமறையுங் காருணியத் தோடொவ் வொன்றாய்
ஆய்ந்துமே காட்டி முமுட் சுக்க ளுக்காய்
ஆரோப மபவாத யுக்தி யோடே
ஆய்ந்தவவ் வறிவினுக் கிருப்பி டந்தான்
அகமென்றும் பிரமமென்றும் பேருங்கூறி
ஆய்ந்துதெளிந் துணர்ந்துபா ரென்று ரைக்க
அகஞ்சு கமா யிருக்குமிடம் வெளியாயிற்றே. (71)

வெளியென்றே வேதாந்தங் கடந்து ரைக்கும்
விளக்கிருக்கத் தித்தேடும் மடைமை போல
வொளியான வுணர்வுருவாய் நாமி ருக்க
உள்ளமதைப் பரமாக்கி யதைவே றாக்கிப்
பிளவுபட்டு மனமுருகில் மாயை போமோ
பேசாத விடம்பிரம ஞான மென்றும்
அளவில்லா வந்தமிலே நீதா னென்றும்
அருட்குருவு மறைந்தாரே ஐயம் போக்கி. (72)

அறைந்தபடி யந்நிலையி லையந் தீர்ந்தும்
அளவில்லா யுகமென்றுங் கற்ப மென்றும்
பிறந்திறக்கு நாளென்றும் மாச மென்றும்
பிரிவுபடும் வருஷமென்றுங் கணமே யென்றும்

மறைந்துதிக்கு மிரவுபகல் கால மென்றும்
மதித்தான்றேர் கடையூரி லமிர்த லிங்கங்
குறைந்தமதி தெளியவைத்தா ரந்த நாளில்
கூற்றுவனை மார்க்கண்டன் வென்றானென்றே (73)

அந்தவிதம் மார்க்கண்டன் வென்றாற் போல
அறிவாலே காலனைநா மாய்ந்து மிஞ்சுஞ்
சொந்தமத துணர்வுதிருக் கடையூ ரந்தச்
சோதியே அமிர்தலிங்க [illegible]
இந்தவிதங் காலதத் து[illegible]தை யாய்ந்தால்
இதிகாசக் கருத்தையெலாம் வெளிப்படுத்திப்
புந்திமகிழ்ந் தறிந்திடலாம் பெரியோர் சொன்ன
புராணங்க ளெல்லாமுந் [illegible]வித மொன்றே. (74)

வேறு.

செத்து முதிக்கிற விம்மனை மேயுல
கத்தவ ரென்று கெடுக்கு மவர்க்கே
முத்தி தெரித்தும் பவப்பகை வென்றுயர்
அத்து விதத்தை நிகழ்த்துவ தாகும். (75)

உதித்து விளங்கி மறைந்து மொடுங்கு
மனத்தை நசித்து மிருப்பை விளக்கி
மயக்கை விடுத்துஞ் சுகத்தை விரித்து
சடத்தை மறந்தவர் சாகிற தில்லை. (76)

வேறு.

மறைவொன் றில தகமொன் றின தொளிருன் றில ததனை
அறையும் மறை களின்முன் பனு பவமொன் றிய வுணர்வை
இறையுந் துக ளதுவின்றி யென் னுளமே யெனு திகழ்வால்
உறையும் மரு ளிதயந் தனில் நிலையாமலே யொழியும். (77)

வேறு.

மதயானை யென்று மிலையென் றறிந்து
மரமென்று கண்ட போது
மதியுந் துணிந்து பயமுந் தெளிந்த
மயமாமிவ் வுவமை போல
உதியாத மாயை யிலையென்று கண்டும்
ஒளியென் றுணர்ந்த பொழுதே
உளமுந் துணிந்து முலகங் கரைந்தும்
ஒருங்கேக மாகி நிகழும். (78)

நிகழ்கின்ற போதம் விரிகின்ற போதங்
குலகென்ற ரூப மடையும்
நிகழ்கின்ற வுலகு குவிகின்ற போதங்
குணர்வென்ற போதம் நிகழும்
இகழ்கின்ற மாயை எதுவென்று கொள்ள
திதுவென்று சொல்லொ ணுதால்
புகழ்கின்ற தித நிர்வசன நாமம்
போதித்த திந்த முறையே. (79)

வேறு.

ஆதித்தன் முன்னிலிரு ளிலது போல
அகப்பிரம வனுபவத்தில் மாயை யில்லை
வேதாந்தஞ் சொன்னதுவு மிதுவே தேர்ந்த
விசாரணையில் மாயையநிர் வசன மாகும்
மூதுணர்வை யறியாதார்க் குலகு சத்து
முன்னையுமே யாராய்ந்து முடிவில் நின்றால்
சோதியிலே மறைவிதித்த வழிகள் யாவும்
சொன்னபடி உலகசத்தாய்த் தொலையுந்தானே. (80)

அனுபவத்தில் மாயையென்ப தில்லை யாகும்
ஆராய்ந்து பார்க்கிலனிர் வசனமாகும்.

தனதுடலைச் சத்தியமா யனுப வத்தில்
சந்ததமு மிவ்வுயிர்கள் பார்ப்ப தாலே
இனிமையா யிவ்வுலகு சத்து மாச்சு
இன்னதென்று சொல்லவே முடியா தென்று
தனிமையாய் மாயைக்கோ ரிலக்க ணந்தான்
சான்றோரு மீசனுமே சொன்ன ரன்றே. (81)

சொன்னதால் நாமெல்லா மாயை யிற்றான்
தோன்றி விளங் கியுமொடுங்கிப் போவோ மையோ
இன்னதென்று விளங்காத விந்த மாயை
இல்பொருளென் றேதுணிந்தார்பெரியோ ரெல்லாம்
பின்னபின்ன மாய்த்தோன்றி மயக்க வைக்கும்
பிரித்துநா மணுவணுவாய்க் கரைத்தாற் போகும்
தன்னுடைய பேதமையே மாயை யென்று
தான்றெளிந்து தற்பரமா யிருக்க வேண்டும். (82)

உணர்வைவிட்டுக் காண்பதெல்லாம் பொருளாய்த்தோன்றும்
உணர்வினு லேபிரித்தா லணுவாய்த் தோன்றும்
உணர்விலே மாயைமகத் தாய்க்காணும் பிக்கும்
உணர்வுதா னெவ்வினையுஞ் செய்து கொள்ளும்
உணர்வுதான் தெளிந்துவினை யழித்துப் பார்க்கும்
உணர்வான நம்முள்ளந் தெளிய வேண்டும்
உணர்வொன்றே எப்பொழுது முள்ள தாகும்
உணர்வுதான் எப்பொழுது முறுதியாகும். (83)

அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவான நம் முள்ள மொளியாய்த் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவான நம்முள்ள மிருளாய்த் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவான நம்முள்ளில் வினையே இல்லை

அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவுதா னெவ்வினையுஞ் செய்த தாகும். (84)

அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவிலே யெல்லாமா யாவுந் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவிலே யல்லவுமா யாவுந் தோன்றும்
அறிவான நம்முள்ள மாயா விட்டால்
அறிவிலே சுகதுக்கங் கலந்து காணும்
அறிவான நம்முள்ள மாய்ந்து பார்த்தால்
அறிவாக நம்முள்ள மமைதி யாகும். (85)

நிருந்தியவே தாந்தமெல்லாந் திருக்குவென்றூர்
திரிசியமென் றிரண்டாகப் பிரித்தமொன்றாய்ப்
பொருந்திநிற்கு மிடந்தனையு முமுட்சு கட்குப்
போதனைசெய் துஞ்சந்தே கந்தை நீக்கி
இருந்தபடி யிருந்ததனை யிருந்து காட்டி
எல்லாமா யல்லவுமா யிருக்குந் தன்னைப்
பெருந்தகையார் பரஞ்சோதி முனிவர் சொன்னார்
பிறங்குதிரு விளையாடற் புராணத் தாள்ளே. (86)

வேதாந்த சாஸ்திரஞ்சற் குருவின் முன்னே
விட்டுவிடா லக்கணையை விசாரஞ் செய்தும்
போதமாந் தன்னுருவைப் புகலக் கேட்டுப்
புந்தியிலே சந்தேக மெல்லாந் தீர்ந்தும்
சாதனையாய் நெடுநாளுந் தெளிந்து நின்று
சங்கற்ப விகற்பங்க ளனைத்து மாய்த்தும்
ஏதமிலா வறிவுருவே திடமென் றெண்ணில்
எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்தே காட்டும். (87)

எல்லாமாய் விளங்குமிடம் விழிக்குங் காலம்
இந்தநிலை யெவ்வுயிருஞ் சுகத்தை நாடும்

அல்லவுமாய்க் காணுமிட முறங்கும் காலம்
அந்தநிலை யெவ்வுயிருஞ் சுகமாய் நிற்கும்
நில்லாத விம்மாயை விளையாட் டைத்தான்
நீண்டகனு நீண்டமனே ராஜ்ய மென்றும்
எல்லையிலாப் பரத்தி லத்தியாச மென்றும்
இசைத்திதனைச் சங்கோச விகாச மென்பார். (88)

இதிலுள்ள சாட்சியைத்தான் பிரம்ம மென்றும்
இதையறிந்தா லந்நிலையே மோட்ச மென்றும்
மதியறியார்க் கெப்போதும் பந்த மென்றும்
வகுத்துமே வேதாந்தஞ் சொல்வ தாலே
எதற்குமே யஞ்சாமற் றிடமாய் நின்றும்
இம்மாயை நம்மிலே விளைவ தென்றும்
உதித்தொடுங்கும் மாயையிது மித்தை யென்போம்
உதிக்குமிட நம்முடைய சொருப மாமே. (89)

பொல்லாத விம்மாயை நசிக்க வென்று
போதகுரு சொற்படிசிந் தித்த வர்க்கே
எல்லாமா யல்லவுமா யிருக்குந் தன்னை
இருந்தபடி யிருந்துமே காட்டி நிற்கும்
கல்லாத கல்வியெல்லாங் கற்ற போதுங்
கலங்குமன மொருபோதும் நிலைகொள் ளாது
சொல்லாமற் சொன்னகுரு வழியே சென்று
சுகமான தன்னையனு பவித்து வாழ்வாய். (90)

அருவுருவா யிருக்கின்ற சுயம்பிர மத்தில்
அதுவிதுவென் றியம்பமுடி யாத தான
ஒருசத்தி யுண்டென்றே மறையுஞ் சொல்லும்
உள்ளதுபோற் றோற்றுகின்ற வந்தச் சத்தி
பிரகிருதி முதலான வனந்த ரூப
பேதம்போ லுலகுருவாய்ப் பரிணமித்துத்

திரிபாகி மனதாருவாய் நடுவில் நின்று
செகமென்றும் பரமென்று மலையு மன்றே. (91)

செகமென்றும் பரமென்று மலைந்து கொண்டு
தீராத சுழற்காற்றுச் செத்தை போலச்
சகலவித பதவியென்று மதிம யங்கிச்
சனனமிலா விடந்தேடி முயற்சிக் காமல்
வெகுவிதமாந் துன்பங்க ளனுப வித்தும்
வேறுபடா வத்துவிதந் தனைம றந்தும்
அகமுடலென் றதிதிடமாய் நிச்ச யித்தும்
அழிவில்லா மோட்சசுக மறந்த தன்றே. (92)

முத்திநெறி யறியாம லிச்சை நண்ணி
மூர்க்ககுண மேலிட்டு மதிம யங்கி
மத்தமுறும் பிறவியிலே யகப் பட்டையோ
மாறாத துன்பத்தை யனுப வித்தும்
இத்தனையு மின்பமென்றே யெண்ணி எண்ணி
இதிலிருந்து கரையேற முயற்சிக் காமல்
சித்தமது கலங்கியே வாழ்வ தானால்
சிவபதமா மைக்யமுத்தி பெறுவ தெங்கே. (93)

சிவபதமா மைக்யமுத்தி எதுவென் றாலோ
சித்தமதைச் சித்தத்தா லாய்ந்து தேய்ந்தும்
அவத்தைகளை முங்கடந்து மதீத மான
அகண்டபரப் பிரமத்திற் சித்த மோய்ந்தும்
அவிதமென்னு மாயைதனைக் கடந்து நின்று
தூலவுடல் நானுமன்று லெனது மன்றால்
இவனவனு மவனிவனு மெவனு மன்றென்
றிருந்தபடி யிருப்பதுதான் ஐக்ய முத்தி. (94)

இருந்தபடி யிருக்கின்ற பரப்பிரம் மத்தை
இல்லாம லிருக்கின்ற மாயை தானே

மாத்மைமத யானைமறைத் ததற்கொப் பாக
மறைத்திருக்கு மெப்பொழுது மதற்கு மேலும்
திருக்கான பரப்பிரம்ம மொன்றை யன்றோ
திருசியமா மாயைபல வாய்க்காண் பிக்கும்
ஒருப்பொருளாம் பிரமமாத் திரமே யல்லால்
உபயமெனுங் கற்பனைப்பே ரொன்று தாமே. (95)

என்றுமே யெப்பொருளு மாய்ந்தா லில்லை
எங்கிருந்து நாம்வந்தோ மென்று பார்த்தால்
ஒன்றுமே புரிவதில்லை பாழாய் நிற்கும்
உணர்வொன்றே யுள்ளதென்று வேதஞ் சொல்லும்
குன்றுதலுங் கூடுதலு மொன்றுங் காணோம்
குருவருளா லனுபவத்தைத் திடமாய்க் கேட்டு
நன்றாகச் சிந்தித்துத் தெளிவா யானால்
நானெனுஞ்சொற் பொருளழியாச் சுகங்காண்பாயே.()

ஆனதா லகமுகத்தி லாய்ந்து தேடி
அழியாத சுகத்தையே அறிந்து நாடிப்
போனதா லன்றோவவ் வழியிலே நான்
போகவே பாடுபட்டுப் பார்க்கும் போது
தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க முடியாமல் தடுத்தா லாங்கே
நானேதா னயலாக வெனக்கே தோன்றி
நழுவாமல் நழுவுகிற சுகங் கண்டேனே. (97)

சுகமாக வமர்ந்துமே நிட்டைகூடிச்
சுழுத்தியிலே யிருப்பதுபோல் நனவிற் பார்த்தால்
செகமுயிர்கள் சனித்துமிறக் கின்றதென்றும்
சிந்தையிலே வந்து வந்து போவதாலே
இகமென்றும் பரமென்றும் பந்த மோட்ச
மிரவுபக லென்றுமே யிக்கா லந்தான்

உகமென்றுங் கற்பமென்று மாறிக் கொண்டே
உள்ளத்திற் கற்பனையாய்த் தோற்று தங்கோ. (98)

உளம்படிநாம் சங்கற்பஞ் செய்து கொண்டே
உறங்கும்போ தவ்விடந்தோற் றிடுங்கனவு
தெளிந்தவிட மறைந்துபோ கின்ற தைப்போல்
செகசிவ கணமெல்லா மயர்ந்து பார்த்தும்
அளவைகளுக் கடங்காத பரந்தெ ளிந்தால்
அணுவளவு மில்லாமல் மறைந்துபோகும்
விளம்பினு ரான்றோர்க ளெல்லாங் கண்டு
விதிமாலு மரனும் விளக்கி னரே. (99)

விளக்கியே சொல்லிவிட்ட படியிதாகும்
வேதங்கள் விதித்ததுவு மிதுவே யாகும்
உளந்தெளிவா யாராய்ந்தா லெல்லாந் தோன்றும்
ஒருபொருளு மில்லாம லுணர்வு காணும்
பிளவொன்று மில்லாத பிரமந் தானே
பேதம்போல் மாயையால் தோன்று தாங்கே
வெளியொளியா யறிவுருவா யுள்ளந் தோய்ந்தா
லுள்ளபொரு ளுள்ளபடி விளங்குந் தானே. (100)

எல்லாமா யிருக்குமிடம் நாம ரூபம்
இதுவேதான் பிறப்புமிறப் பின்ப துன்பம்
அல்லவுமா யிருக்குமிடஞ் ஞானி யந்தான்
அதில்விளங்கு மனுபவமே மாயை யாகும்
பொல்லாத விம்மாயை விளையாட் டைத்தான்
புவியிலுள்ளோ ருண்மையெனப் பாவித் தார்கள்
கல்லாத கல்வியெலாங் கற்று மிந்தக்
கற்பனையைக் கடக்காமற் சுழல்கின்றாரே. (101)

ஒன்றுமே யில்லாத காட்சி தானே
உணர்வெளியாம் நம்முடைய வுண்மை ரூபம்

குன்றுதலுங் கூடுதலு மில்லா மோனக்
　　குருவருளா மனுபவமே யினிமை யாகும்
பொன்றுமுடல் விழுவதன்முன் ஞய்ந்து பார்த்துப்
　　போதமே யெவ்வுயிரின் வடிவ மென்ன
என்றுமே யிருந்தபடி யிருந்து கொண்டே
　　எல்லாமா யல்லவுமாய்ச் சுகித்து வாழ்வாய். (102)

காலதேச வஸ்துக்கள் மூன்றுங் கூடிக்
　　கருத்திலே பாவனையாய்த் திடமாய்க்கொண்டு
ஞாலம்போ லனுபவித்துச் சுகிக்கின் ரேமிஞ்
　　ஞாபகத்தி னுண்மைநிலை நாடிப் பார்க்கின்
தூலமுதல் பிரகிருதி முடிவா யுள்ள
　　சொந்தமம தாருவல்ல வென்றே யேகி
மூலமா மேவைக்குகிருப் பிடந்தா னென்றும்
　　மூதுணர்வென் றும்பிரம மென்றும் காண்போம்()

சுத்தமாம் பிரமத்திற் றேன்றுஞ் சத்தி
　　சொல்லமுடி யாதென்றே சுருதி சொல்லும்
சத்திசத்த னில்வடங்கி யுறங்கும் போது
　　சச்சிதா னந்தமனு பவிப்ப தாலே
அத்துவிதத் தையறிந்து மையம் நீங்கி
　　அனைத்துயிரு மொன்றென்றே யாய்ந்து நோக்கி
எத்துயரு மில்லாவப் பிரமந்தன்னில்
　　இருதயத்தை வைத்துவிளை யாடு வாயே. (104)

இருதயமே நம்முடைய வுணர்வு ரூபம்
　　இருதயமே யெவ்வுயிரின் பிறப்பு ரூபம்
இருதயமே யெவ்வுயிரின் இறப்பு ரூபம்
　　இருதயமே யெவ்வுயிரின் துன்ப ரூபம்
இருதயமே யெவ்வுயிரின் இன்ப ரூபம்
　　இருதயமே யெவ்வுயிரின் சலன ரூபம்

இதயமே யெவ்வுயிரின் வமைதி ரூபம்
இதயமே பரப்பிரம ரூப மாமே. (105)

இதயமே யநேகமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யேகமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே தூலமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே சாயையாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே சூனியமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யெல்லாமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யல்லவுமாய்த் தோற்ற மாகும்
இதயமே யிருந்தபடி யிருப்ப தாமே. (106)

இப்படியே பிரஸ்தானத் திரய மெல்லாம்
என்றுமே முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்
அப்படியே சோதித்துப் பார்க்குங் காலை
அதிலேது மையமில்லா திருப்ப தாலும்
சொற்படிநா மனுபவித்துக் கொள்வ தாலும்
சுருதிகுரு சுவானுபவ மூன்றைக் கொண்டும்
எப்படியும் நம்முடைய வனுப வத்தை
இதிலிருந்து வெளிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். (107)

இதிலிருந்தே சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின்
இருதயமாந் தத்தோமசி வாக்கி யத்தை
மதிபண்ணித் தமிழிலே ஈஸ்வ ரன்தான்
மகிழ்ந்துமே விட்டுவிடா லக்க ணையோ
டதுநீதா னியதுதா னென்றுஞ் சொல்லி
அனைத்துமே நீயாக விருக்கின் றுயென்
றதயமா மதர்வனத்தில் தெளிந்து மிக்க
உறுதியுடனிருப்பதற்கே யுரைத்தார் நேரே. (108)

ஆதலா லொருபொருளு முண்மை யில்லை
ஆயும்போ தெல்லாம்பொய்த் தோற்ற மேயாம்

பேதமின்றித் தேவர்களை உபாசித் தாலும்
பெருமையொடு கன்மங்கள் செய்திட் டாலும்
ஓதொணுக் கற்பசா தனைசெய் தாலும்
ஒருக்காலு மிம்மாயை ஒழிவ தில்லை
சோதியாம் பரசிவ ஐக்யந் தன்னில்
தோய்ந்துதான் நம்முள்ளந் தெளிவ தாமே. (109)

வேறு.

அருமையாம் விசாரத் தாலும் ஆப்தவாக் கியத்தி னாலும்
ஒருமையா யிருக்கும் பிரமம் உள்ளத்தி லுதிப்பதாகும்
தரணியில் கோடா கோடி சாதனை விளையாட் டாலும்
மருவிய மாயை தானே மாறுவ தென்று மில்லை. (110)

உரிமையாய் விலக்கக் கூட்ட உதித்தொடுங் குதலில்லாத
பரவிய மனது வாக்கால் பகுத்துரைக்கவு மொண்ணாத
அருமையா மாதி யந்தம் அல்லாத வகண்ட மான
பிரமமே யெல்லா ருள்ளம் பிறிதற மிளிர்வதாமே. (111)

வேறு.

தானே திரிந்து தானய் விரிந்து
தானே துணிந்திவ் வுலகே
தானென் றழுந்தித் தானே தெரிந்து
தானே தெளிந்த தனையே
தானய் மகிழ்ந்து தான யடைந்து
தானய் நிகழ்ந்த பொழுதே
தான யொடுங்கித் தானய் முடிந்து
தானாக வோய்ந்த தனியே. (112)

அறிவானந்த ஐக்கிய அதீத
சிந்தனை விளக்கம்
முற்றிற்று.

ஞானிகளின் பெருமை.

பிரமத்தை கேனோபநிடதம்.

இந்தப் பரமாம் பொருளிறைவ
    னருளா லியாவன் பெறுமவன்றோ
னந்தப் பரம னேயென்ற
    னறிவிற்றிகழ்வ தவன் பெருமை
சிந்தித் திடவொண் ணாதென்றாற்
    செய்யப் படுமத் தேவர்களாற்
சந்தப் படுமா லாலரனாற்
    சாற்றுந் தன்மை சாராதால். (18)

தங்க ளாக்கையிற் சகலயாக்
    கையினிலுந் தத்துவ மதுதானே
யெங்கு மொன்றெனக் காண்பவர்
    யாவரிங் கிறந்திடார் பிறவாராற்
பங்குபட் டறிந் தவனறி
    யாதவன் பந்தன்முத் தர்களென்றே
யிங்கொ ருத்தனே நிகழ்பவன்
    சேதன னிவைகன வியல்பொக்கும். (20)

தத்துவ ஞானி காணிலுஞ் சகத்தைக்
    கண்டிலன் றத்வமே கண்டான்
வத்துவே யாக அல்லவே யாக
    மற்றொரு பொருளிலை யானா
லித்தில்வே றொன்றை யெங்ஙனங் காண்பா
    னியாதொரு படிசகத் தாகத்
தொத்தா வில்லாத் தோற்றமெப் படியோ
    வப்படி நிகழ்வது பரந்தான். (23)

எப்படித் தோற்ற மப்படி யாகி
    யிலங்குவ துண்மையே யோகிக்
கப்படி யுண்மை யாகவே தெளிவுற்
    றறிவதே யான்மவே தனந்தான்
செப்புநா மத்தா னுண்மையா லெல்லாத்
    திகழ்வுமா தேவனே யாகி
யிப்படி யறிந்த ஞானிகைக் கொள்வா
    னெத்தையன் றெனவெத்தை விடுவான். (24)

பேதமும பேதந் தானும் பேதாபே தமும்வே றல்ல
வோதிலப் பரத்துக் கென்று முள்ளது பிரமந் தானே
தீதாக நன்றே யாகச் சிவனலா தில்லை ஞானி
யேதாகு மென்று கொள்வா னேதாகா தென்று நீப்பான்.(26)

பரமாத் துவித ஞானியே பரதே வதைதா னவனேயித்
திரமா முத்தி யானிங்குச் செப்பும் பொருள்செய் வினையாலு
முரமாந் ததீசி கௌதமனு னுண்டாஞ் சாப வுரையாலுங்
கரமா மனிதர் நெஞ்சுதனிற் காதல் செய்யா ரொருகாலும். (56)

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதிநன் மிருதி
    சொன்னவா றணிந்தவத் தூயோ
ரொல்லையிற் பரமாத் துவிதவே தனத்தை
    யுள்ளவா றுணரவே யுணர்வர்
நல்லவிப் பரமாத் துவிதஞா னியைநா
    ராயண னுருத் திரனு
மெல்லையி லெல்லாத் தேவரும் பூசித்
    தேத்தவும் படுமிவ னென்றும். (58)

ஈசனு ஞானி யிருந்துள விடத்தே
    யிருப்பது முத்திதா னந்தத்

தேசிக னேவல் செய்பவன் காலென்
சென்னியி லிருப்பது மன்னி
மாசிலாப் பரம ஞானியா முனிக்கு
மகேசனு மொப்பலன் மதிக்கி
லாசிலா வரியு மொப்பல னனு
மொப்பல னேவரொப் பாரே. (59)

ஒப்பறு பரமாத் துவிதஞா னத்தை
யுணர்ந்துள பரமயோ கிக்குக்
கைப்பொரு ளாவி காயமுங் கொடுப்பான்
காதலா லவைகொடுத் திடவே
யிப்பவ மறுக்கு ஞானம்வந் துதிக்கற்
கேதுவா மதுவிது வொழிய
யுற்பவந் துடைக்கு முணர்வுபெற் றய்தற்
கிலதிதி லையுற் றரின்றும். (60)

பிரகதாரணிய உபநிஷத்து.

அத்துவி தந்தா னும விகற்பம தடைந்த போதே
புத்தியி லிளைப்பும் போகும் போகுமிப் பிறப்பு நோயா
வெத்திகழ் வாலும் பேத மின்மையா லிறையே யென்னுந்
தத்துவ வித்தே யென்றன் றலையினல் வணங்கத் தக்கான். (9)

ஒழிவிலாப் பரம யோகிய ரனுபவ
முள்ளவா றுரைத்திட யானோர்
வழிபெறே னெடுமான் மகேசன் மாமுனிவர்
வானவ ருரைத்திட மாட்டார்
விழிமிகுஞ் சிவனல் விஞ்சையாஞ் சிலையால்
விளம்பவும் படாதது விளம்பு
மொழியெலாம் வந்து மோனபா வத்தே
முடியுமன் னிலமதே முடிவு. (21)

சர்வசாஸ்திரார்த்த சங்கிரகம்.

யாதொரு படியிற் றோற்ற மென்றியம் பியதா முன்னே
வாதனை யதனைப் பற்றி யல்லது மற்றொன் றில்லை
போதமே யுள்ள தென்றாம் பூரண ஞானை யாலே
யோதமில் வேலை போலு மொழிவற நிறைந்த யோகி. (12)

அப்படி யிருந்த யோகி யனுபவத் தன்மை தானு
மெப்படி யென்று காணா னீசன்மா ஞனுங் காணார்
செப்பிட வறியா வேதா கமங்களுஞ் சிவனார் மேனி
யெப்படி யென்னின் மற்றப் படியிலே யிருந்ததென் னும்(13)

தேசிகன் றிருவுள்ள முண்டாகவச் சிவன் றிகழ்ந்திடுகின்றான்
ஈசனிங்கருள் செய்யவந் திருக்கின்ற விடமிவன் றிருமேனி
மாசதொன் றிவ னளவிலே செயிலெரி வாய்நர கினிற்பூத
நாசமெவ்வள வவ்வளவுஞ்செல நஞ்ஞானநன்னெறி நண்ணான்: (17)

அருவெனு மமலன்றா னருளில னெனினஞ்சார்
குருபர னருளுண்டே யெனிலொரு குறையுண்டோ
திருவடி தசவந்தார் திருவுள மிலரென்றா
லொருவரு மிலர்கண்டீ ருறுதுயர் களைகின்றார். (18)

உருவது தனில்வேறா யுளதல வதுநேரே
பெறவருள் பெரியோனே பெருகிய குருவாவா
னெறியுட னுளநாவா னிலைபெற வழிபாடே
செறிபவ னருளாலே சிவகதி யடைவானால். (19)

இந்த விடும்பை யுடம்புறு மேதக்
தந்தை யெனப்புகழ் கின்றிலர் தக்கோ
ரந்த மிலாத வகண்டமு நம்முட்
டந்தவர் தந்தை யெனச்சமை வுற்றார். (20)

உண்டுபோற் றோன்று முலகெலா முண்மை
யன்றென வுணர்த்தி யெப்பொருளுங்
கண்டசான் றதனைக் காட்சிய தறவே
கண்டிடக் கரியெனக் காட்டும்
பண்டைவே தாந்த வாக்கியஞ் சொன்ன
படியிலே பரமனே டொன்றாய்
விண்டிடா வண்ண முணர்த்துவான் றன்னை
வியன்குரு வென்றிடும் வேதம். (21)

காட்சியை யெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக்
கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா
மாட்சியை யளிக்க வல்லவன் குருவா
மாரிபோன் மாறுவேண் டாதே
மீட்சியில் பதத்தைக் கருணையா லளிக்கும்
வித்தகக் குரவனை யெவருந்
தாழ்ச்சிசெய் தேத்தற் குரியதத் துவமாஞ்
சங்கர னென்றிடத் தகுவான். (22)

வருபிறப் பறவே வேண்டினன் மறையி
றென்னுமம் புயத்தினை மலர்த்தற்
கிரவியாய் நெஞ்சிற் கிசைந்ததற் குருவை
யாதொரு வழியினு லிறைஞ்சி
யருள்சுரந் திடுவோர்க் காவதே செய்வா
னருமறை முடிவெலா மறையும்
பொருளொடே ராக வுமக்கெனக் கீசன்
புகன்றவப் படியிலே புகன்றேன். (23)

எல்லா மறிவா னுயில்லா தில்லானுகி யெல்லாந்தான்
வல்லா னுகித் திங்கொன்று மருவானுகி வடிவருளே
யல்லா திலனு மிறையுண்மை யன்றிச் சொல்லா னப்பொருளிற்
சொல்லா தில்லையுர் கட்குச் சொன்னே னெல்லாஞ் சுருக்காக. (24)

போதவடி வாயகன்ட பூரானுஞ் சிவனுக்கு
யாதுமுளங் கைக்கனியா மிவனருளின் படியொழிய
வேதமுடி யிற்பொருடாம் வேண்டியவா விளம்பியிடும்
பாதகர்போ யேறவொண்ணுப் பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்வர்களால்.(25)

ஆதிவே தாந்தப் பொருளையத் துவித
மாம்படிக் ககிலநா யகனுஞ்
சோதிபா தப்போ திரண்டையுந் தொட்டுச்
சூழுகே னென்றயன் சொல்லிக்
காதலாற் பிறவிக் கவுடத மூக்கட்
கடவுளைக் கருத்தில்வைத் தவன்றன்
பாதமே பணிந்து பாவியிப் பரிசே
பத்தியாற் பரவச னுனன். (26)

பகவற்கீதை.

2-வது அத்தியாயம்.

யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மிருள்போற் காணு
வோதரு ஞானியத்தை யுளங்கையிற் கனிபோற் காணும்
யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காணுங்
காதலின் ஞானியத்தைக் கண்ணினுற் றெரியக் காணுன்.(57)

ஈஸ்வர கீதை.

11-வது அத்தியாயம்.

அடங்கு மனனுய்ப் பயனென்றி லாசைப படாதா னளவற்ற
விடங்கொள் வினைகள் செய்தாலும் வீடே யெய்து மாதலினு
லுடம்பு காணு நல்யோகி யுண்டாம் வினையா லொருகாலு
மிடும்பையடையா னசைப்பா டில்லாவென்னையே யடைந்திடுமால். ()

கைவல்ய நவநீதம்.

தத்துவவிளக்கம்.

"காண்பவெல்லாஞ் சொற்பனம் போலுமென்றே
துணிந்தவன் ஞானியாவான்" (38)

சந்தேகந் தெளிதற்படலம்.

இந்தநிச்சய முத்தரு ளனுபவ
மிருப்பதெப் படியென்றால்
சிந்தை யற்றபூ மண்டல விராசனுஞ்
சிசுவும்போற் சுகமாவர்
பந்தமுத் திகள் மறந்துபோ முண்டென்று
பலர்சொல்லி னகையாவர்
அந்தரத்தையுண் டுமிழ்ந்ததோர் கொசுகெனு
மவர்களை நகையாரோ. (88)

பொய்யை மெய்யென்றி மூடர்புண் ணியமென்று
புராணங்கூப் பிடுமானல்
மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள்
விதிக்கசாத் திரமுண்டோ
பொய்ய தேதெனில் நாமரூ பங்களாம்
பூதமா கியமாயை
மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா னந்தமாய்
வியாபிக்கு மான்மாவே. (93)

ரிபுகீதை.

14-வது அத்தியாயம்.

அகமலது தற்பதமாம் பொருளுமில்லை
யகமலது துவம்பதமாம் பொருளுமில்லை
யகமலதிங் கசிபதமாம் பொருளுமில்லை
யகமலதிங் ககண்டமெனும் பொருளுமில்லை

யகமலது சத்துமிலை யசத்துமில்லை
யகமலது சித்துமிலை சடமுமில்லை
யகமலதிங் கொருபொருளு மென்றுமில்லை
யகம்பிரம மென்றனிச மநுசந்திப்பாய். (30)

15-வது அத்தியாயம்.

எனக்கயலாய்த் தற்பதமாம் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலாய்த் துவம்பதமாம் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலா யசிபதமாம் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலா யகண்டமதாம் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலாய் வாச்சியமாம் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலா யிலட்சியமாம் பொருளுமில்லை
யெனக்கயலா யெவையுமிலை யெல்லாநானென்
றிக்கிரமா முறுதியினாற் சித்தம்வெல்வாய். (42)

19-வது அத்தியாயம்.

அன்னியமே தோன்றாத வகண்டா கார
வறிவுதனை யடைந்தவனே முத்த னானோ
னின்னவித மகண்டபர ஞானமுற்றோ
னிவ்வுலகி லெவ்விடத்து மரியனாவ
னன்னவொருப் பலகோடி சிவருக்கு
ளரமான ஞானமுளோ னொருவன் றானே
யன்னவனைத் தரிசித்த மாத்திரத்தா
லறமேலா யகமெல்லா மழியு மன்றே. (10)

திடஞானி தெரிசனமே தீர்த்த மாடல்
திடஞானி தெரிசனமே தேவ பூசை
திடஞானி தெரிசனமே செப தபங்கள்
திடஞானி தெரிசனமே செயு மறங்கள்
திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தைக் காணல்
திடஞானி தெரிசனமே சிவத்தின் சேவை

திடஞானி தெரிசனமே மேவு தற்குத்
திரிவிதமா முலகத்து மரிதா மியார்க்கும். (11)

வரமான ஞானிக்கு மகிழ்வி னோடே
வளமான போசனமே யளிப்ப தாலும்
திரமான ஞானிக்குத் தேவை யான
திரவியமே சிரத்தையொடு கொடுப்ப தாலும்
பரமான ஞானிக்குப் பத்தி யோடே
பலவிதமாம் பணிவிடையே செய்வ தாலு
மரிதான மோட்சசுக மெளிதே யாக
வடைந்திடலா மனுவுமிதி லைய மில்லை. (12)

ஞானியுடை யருச்சனையே செய்வ தாலே
ஞானபல மடைந்ததனாற் சீவன் முத்தி
யானிபர மானந்த மடைய லாகு
மதன்பின்பு பரமான விதேக முத்தி
தானுமதா லடைந்திடலா மாத லாலே
தளர்வுதரும் பவபீதி யனைத்துந் தள்ளி
யானியிலா முத்திநிலை யடைய வேண்டி
லறிஞனுடை யருச்சனையே செய்யவேண்டும். (13)

வேறு.

நேசமாய்ப்பர நிச்சயமேவிய நிருவிகற்பக ஞானமடைந்ததா
னைசமேவிய விப்ரலபேதமா நாமரூப மனைத்துமறந்துடன்
பாசமின்றிய சிற்பரரூபமாய்ப்பந்தம்யாவும்விடுத்திடலாமென
லாசிலானந்தத் தாண்டவமாடுநம் மாண்டவன்பரி பூரணரூபமே. (61)

சீவன்முத்தன் இலக்கணம்.

8-வது அத்தியாயம்.

எனக்கயலாய்த் தூலமுதற் றேக மில்லை
யெனக்கயலாய் நனவமுத லவத்தை யில்லை

யெனக்கயலாய் விசுவன்முத லாரு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சமட்டிவியட் டிகளு மில்லை
யெனக்கயலா யாந்தரமாஞ் சகத்து மில்லை
யெனக்கயலாய் வாகியமாஞ் சகத்து மில்லை
யெனக்கயலா யெவையுமிலை பிரம மேநா
னென்றரமா யிருந்திடுவோன் சிவன் முத்தன்.(8)

எனக்கயலாய்த் தீர்த்தமிலை தான மில்லை
யெனக்கயலாய்த் தலங்களிலை தெய்வ மில்லை
யெனக்கயலாய்த் தெய்வத்தின் சேவை யில்லை
யெனக்கயலாய்த் தருமமிலை பாவ மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சனனமிலை பந்த மில்லை
யெனக்கயலாய் ஞானமிலை மோட்ச மில்லை
யெனக்கயலா யெவையுமிலை பிரம மேநா
னென்றரமா யிருந்திடுவோன் சிவன்முத்தன்.(9)

எனக்கயலாய் வேதமிலை நூலு மில்லை
யெனக்கயலாய் விதியுமிலை நிடேத மில்லை
யெனக்கயலாய்க் குருவுமிலை சீட னில்லை
யெனக்கயலா யுபதேச வாக்கு மில்லை
யெனக்கயலாய்ப் பரமுணரும் போத மில்லை
யெனக்கயலாய்க் காலமிலை தேச மில்லை
யெனக்கயலா பென்றுமொரு பொருளு மில்லை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முத்தன்(10)

எனக்கயலாய்ப் பூதமிலை புவனமில்லை
யெனக்கயலாய்ப் பௌதிகமா மெவையு மில்லை
யெனக்கயலாய்ச் சருவமிலை கிஞ்சி லில்லை
யெனக்கயலா யொருமையிலை யிருமை யில்லை
யெனக்கயலாய்த் தூரமிலை யண்மை யில்லை
யெனக்கயலா யுயர்வுமிலை தாழ்வு மில்லை

யெனக்கயலாய்ப் புகழ்வுமில்லை யிகழ்வு மில்லை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முக்தன்(11)

எனக்கயலாய்ச் சாதியில்லை நீதி யில்லை
யெனக்கயலாய்க் கோத்திரமுங் குலமு மில்லை
யெனக்கயலாய்க் கருமமில்லை பயனு மில்லை
யெனக்கயலாய்க் காரியகா ரணமு மில்லை
யெனக்கயலாய் வித்தையில்லை யவித்தை யில்லை
யெனக்கயலாய்த் தியான்மில்லை சமாதி யில்லை
யெனக்கயலாய் நாதமில்லை சத்த மில்லை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன் முத்தன்(12)

எனக்கயலாய்ச் செபமுமில்லை தவமு மில்லை
எனக்கயலாய் மந்திரதந் திரமு மில்லை
யெனக்கயலா யோமமில்லை சாந்தி யில்லை
யெனக்கயலா யிரவுமில்லை பகலு மில்லை
யெனக்கயலாய் விதியுமில்லை யரியு மில்லை
யெனக்கயலாய் யாருமில்லை யினனு மில்லை
யெனக்கயலாய்த் தேவதைக ளாரு மில்லை
யான்பிரம மென்றுணர்வோன் சிவன்முக்தன் 13)

ஞானவாசிட்டம்.

நாவவின்மகன் கதை.

மிகவருகா மாதிகளாம் விகாரமடைந்துப்
விண்போன் மிகநொய் தானே
சகமெனவின் றிச்செயல்கள் செய்தாலுந்
தவிர்ந்தாலு மழுந்த மற்றோர்
சகநெறிகள் செய்திடினு மன்னியர்போற்
கண்டிகுளிர் தன்மை சான்றோர்

திகழ்மனமு நினைவுமிருந் துஞ்சிறிது
மில்லாதோர் சிவன் முக்தர். (37)

துக்கசுகங் களிலமுந்தி மிதவாத
புந்தியிலே சுபாவ மானோர்
புக்கசுழுத் தியினனவாய் நனவின்றி
வாதனைதீர் போத முற்றோர்
மிக்கசம மாயுலகால் வெருளாம
லுலகினையும் வெருட்டா மேலோர்
சிக்கறநன் னினைவிருந்து நினைவிலா
தவரிவரே சிவன் முக்தர். (38)

வீதகவ்வியன் கதை.

விச்சையெனும் விழிநன்றாய் விளங்கப்பட்டு
வெம்மாய விடயத்தின் மீட்சி யெய்தி
இச்சையுறு பற்றென்ப தெங்கு மிலா
வியன்மனத்தோ டிருப்பவரே யிறவா முக்தர்
நிச்சயமா மெப்போது மெவற்றின் பாலு
நிற்பவனு யனைத்துடனு நிற்போ னாகி
எச்செயலுஞ் செய்வோனுஞ் சிவன் முத்த
னியற்றியவிம் மனத்தின்ற னியல்பு கேளாய். (10)

தொழிலினிலை விற்பொருளில் விண்ணின் மேல்கீழ்
சூழ்திசையிற் புறபபோகத் தொகுதி தம்மி
லழிதருமைம் பொறிநடையி லுள்ளி நிற்கு
மின்னுயிரிற் சென்னையிலா நகத்தி னுவி
லழியும்விழி களின்மூக்கிற் புருவந் தன்னி
லகங்காரத்திற் சிவனிலுள் ளாகா சத்தில்
விழிநனவிற் சொப்பனத்திற் சுழுத்தி தன்னில்
வெள்ளைமுக னிறமைந்தின் வியன்வன் ...

சலனத்திற் றிரத்திலடி நடுவி லீற்றிற்
சமீபத்திற் றூரத்திற் சரீராங் கத்திற்
பலபண்டந் தன்னிற்சே தனத்திற் சத்த
பரிசாதி களின்மகிமை பயிலின் பத்தி
னலவுவரத் திறபோக்கிற் காலப் பண்பி
லொருசிறிதும் பற்றும லுணர்வி லாறி
நிலவியகான் பனசிறிது பயின்று மெங்கு
நிராசையாய்ப் பரசுகத்தி னிற்கு நெஞ்சே. (12)

உபரதிப் பிரகரணம்.

அபாவமே பற்றபா வம்பாவித்தல்
அயர்துண்மைப் பொருண்காண்டன்மன மாய்வென்பர்
அபாவமா மனைத்தையுமுள் ளகற்றிச்சிதச்
சித்தைபோ லிவ்விதய நடக்குமென்னிற்
றவாதகொழி லுற்றுலு மகத்தசித்தந்
தன்வடிவி லாதகெனச் சாற்றுங் கண்டாய்
குவான்மறுசன் பந்தருவா தனைத்துன் னேதார்
குலாலவட்டம் போற்றரிவர் குறைவின் முத்தர். (26)

வறுத்தவிதை பொப்பாகி யின்பமன்றி
மறுசநந மற்றவா தனைசேர்ந் தாள்ளோ
ரொறுத்தவிடர் தீர்சிவன் முத்தராகு
முண்மையுரு மடைந்தமன முடையோ ரன்னோர்
திறந்துணர்ந்தா னத்தையுற் றவருமன்னோர்
நெஞ்சமிலா தவரன்னோர் நிமிலமாகப்
பொறுத்தவிட னீங்கிலா காசரூபம்
பொருந்தினரன் னோரென்று புகழ்வரன்றே. (27)

முற்றிற்று.

சற்குரு பெருமை.

வெண்பா.

விழிப்பி லறிவும் விழிப்பொழி'வி லின்பும்
அழித்திரண்டு மைக்யமக மாகும்—பொழிப்பான
சாம மறைமுடிவின் தத்வமசி லட்சியத்தின்
சேம மனைத்துயிர்க்குந் தீர்ப்பு.

இவ்வுடலம் நீங்குமட்டும் இவ்விதம்நீ சிந்தனைசெய்
பவ்வியமாம் விதேகமுக்தி பாரினிலே—திவ்ய
அழிவிலா வானந்த மாகவாழ் வாயென்றார்
வழியறிந்த சற்குருதான் வந்து.

தாய்தந்தையர் பெருமை.

* கந்தமென நேதி களைந்துலகைக் காட்டுமெனைக்
கந்தசா மியென்றே கண்டழைத்தார்—முந்தியவென்
தாய்தந்தை யாமிருவர் சந்தேக மில்லாமல்
வாய்மையுளா ரானார் மதித்து.

---

* கந்தம்—அணுத்திரள்.